

"Pascal Engman on uuden polven mestari."

DAVID LAGERCRANTZ

PASCAL ENGMAN ROTTA- KUNINGAS

WSOY

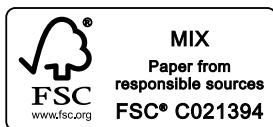
Pascal Engman

ROTTA- KUNINGAS

SUOMENTANUT PEKKA MARJAMÄKI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

Råttkungen

© 2019 Pascal Engman

First published by Bookmark Förlag, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Suomennoksen © Pekka Marjamäki ja WSOY 2021

ISBN 978-951-0-45131-1

PAINETTU EU:SSA

Linnealle

Ihminen haluaa saada osakseen rakkautta, sen puutteessa ihailua, sen puutteessa pelkoa, sen puutteessa inhoa ja halveksuntaa. Hän haluaa herättää toisissa ihmisissä jonkinlaista tunnetta. Sielu kavahtaa tyhjiötä ja haluaa kosketusta mihin hintaan hyvänsä.

HJALMAR SÖDERBERG: *Tohtori Glas* (SUOM. KYLLIKKI VILLA)

Juliste jossa luki Rakkaus. Sisaruus. Musiikki. oli värjäytynyt punaiseksi verestä.

Vanessa hengitti raskaasti ja tunsi adrenaliinin virtaavan veressään. Ruudinsavu pisteli nenää. Hän painoi nyrkkiin puristetut kädet ohimoitaan vasten, puri hampaat yhteen ja tukahdutti huulilleen pyrkivän huudon. Maassa julisteen alla oli kuollut naispoliisi, jota oli ammuttu päähän. Ruumis lojui raajat luonnottomasti vääntyneinä. Kallosta pulppusi verta aluetta peittävälle nurmelle. Kuolleen poliisin ympärillä makasi neljä muuta naista. Osa heistä liikehti heikosti, osa huusi tuskasta. He huusivat äitiä, Jumalaa, kutsuivat lapsiaan luokseen.

Uloskäynnin luona parveili naisia, jotka yrittivät työntyä väkisin pois festivaalialueelta.

Kaukaa kuuluva sireenien ääni tuli lähemmäs. Kimeästä ujelluksesta sai sen vaikutelman, että hälytysajoneuvotkin olisivat paniikin vallassa.

Vanessa havaitsi liikettä vierellään. Nicolas veti häntä hihasta. Hän katsoi Nicolasta yllättyneenä. Siristi silmiään. Nicolaksen huulet liikkuiivat, mutta Vanessa ei kuullut, mitä hän sanoi.

Äkkiä Nicolas säntäsi erään maassa makaavan tytön luo ja heittäytyi tämän viereen. Tyttö oli pieni ja hentorakenteinen.

Tytön hiukset oli värjätty vihreiksi.

Vanessa astahti lähemmäs, mutta hänen jalkansa tuntuivat buterilta, ja hän kompastui ja oli vähällä kaatua. Hän onnistui kuitenkin pysymään pystyssä ja meni lähemmäs Nicolasta ja pienikokoista tyttöä. Nicolas piteli tytön päätä käsiensä varassa.

Hiukset riippuivat sormien lomassa. Nicolas huusi ja painoi otsansa tytön otsaa vasten.

Vasta nyt Vanessa tajusi, kuka siinä oli. Hän silmäili tytön kehoa. Mahassa oli iso reikä. Nicolas oli laskenut tytön pään maahan ja painoi nyt kätensä haavan päälle saadakseen verenvuodon tyrehtymään.

»Eläkö hän?» Vanessa huusi.

ESINÄYTÖS

ÅKERSBERGAN VANKILAA ympäröivään aitaan oli tarttunut vanha muovipussi. Kaksikymmentäviisivuotias Emelie Rydén käänsi vihreän Kiansa virta-avainta, ja auton moottori sammui. Hän kumartui eteenpäin ja nojasi otsaansa ohjauspyörää vasten.

Kaksi vuotta sitten hän oli synnyttänyt Novan. Nyt hän oli tullut panemaan välit poikki tyttären isään Karimiin – mieheen, jota hän oli kuvitellut elämänsä suureksi rakkaudeksi.

Emelietä pelotti. Hän suoristautui, nosti ylähuultaan ja tutkaili kasvojaan taustapeilistä. Yhden ylähampaan alapuolisko oli kellertävä. Neljä vuotta sitten Karim oli paiskannut hänet riidan aikana pää edellä lämpöpatteriin. Emelie oli pyörtynyt. Kun hän oli tullut tajuihinsa, Karimia ei ollut näkynyt mailla eikä halmeilla. Kaksi vuorokautta myöhemmin mies oli tullut kotiin silmät verestäen, vanhalta viinalta ja hieltä lemuten ja pyytänyt anteeksi.

Emelie avasi auton oven ja laski jalkansa asfaltin kuoppaan muodostuneeseen vesilätäkköön. Hänen oli pakko tehdä tästä loppu. Novan tähden. Nova ei ansainnut sitä, että isä vietti suuren osan tyttärensä lapsuusajasta vankilassa. Karim pääsisi vapaaksi kolmen kuukauden päästä, mutta päätyisi varmasti jälleen kiven sisään. Ennemmin tai myöhemmin. Todennäköisesti ennemmin.

Emelie harppoi pitkin askelin vieraille tarkoitetun sisäänkäynnin luo, painoi soittokelloa ja astui sitten sisään.

Kolmen vuoden ajan hän oli käynyt täällä melkein joka viikko. Nova oli pantu alulle vankilan vierailuhuoneessa. Toiset vanginvartijat osoittivat myötätuntoa omaisia ja vankeja kohtaan, toiset suhtautuivat heihin enemmän tai vähemmän halveksien.

Vuosien mittaan Emelie oli yrittänyt parhaansa mukaan pitää päänsä pystyssä ja kävellä selkä suorana vankilan käytävillä. Hän tunnisti vastaanotossa työskentelevän vartijan, joka oli vaitelias ja vaikutti ujolta. He olivat tavanneet monta kertaa, mutta mies ei ollut ikinä osoittanut millään tavoin, että tunnistaisi hänet.

»Tulin tapaamaan Karim Laimania», Emelie sanoi.

Vartija nyökkäsi.

»Saanko lainata kynää?»

Mies tuijotti tiiviisti tietokoneen ruutua ojentaessaan Emeliele kuulakärkikynän. Emelie taitteli Novan tekemän piirustuksen auki ja kirjoitti päivämäärän paperin oikeaan alanurkkaan.

Homma toimi samalla tavalla kuin aina ennenkin: Emelien takki, laukku, kännykkä ja avaimet lukittiin kaappiin vierailun ajaksi. Sitten hänet ohjattiin metallinpaljastimen läpi ja hänelle tehtiin ruumiintarkastus.

Emelie levitti kädet sivuilleen ja antoi vartijan tunnustella vartaloaan.

»Seuraa minua», mies sanoi mekaanisesti ja työnsi kulkukorttinsa oven vieressä olevaan kortinlukijaan.

He menivät käytävää eteenpäin ja kääntyivät oikeaan. Vartija käveli edellä, Emelie tuli perässä Novan piirustus kädessään. Vartija pysähtyi pyöreällä lasi-ikkunalla varustetun valkoisen oven eteen. Emelie kurkisti ikkunasta sisään. Karim istui paikallaan ja lepuutti käsiään pöydällä. Harmaan hupparin huppu oli vedetty pään suojaksi. Ovi avattiin, ja Emelie astui sisälle pieneen vierailuhuoneeseen. Hän veti syvään henkeä. Jalat ja kädet tärisivät. Hän kertasi

mielessään, mitä hänen pitäisi sanoa, samalla kun ovi sulkeutui hänen takanaan.

Karim nousi seisomaan. Emelie unohti ennalta harjoittelemansa sanat lähes välittömästi. Karim veti hänet lähelleen ja tarttui häntä rinnoista.

»Karim, lopeta...»

Karim teeskenteli ettei kuullut, painoi sukuelimensä Emelien jalkoväliin ja työnsi kielen hänen suuhunsa. Emelie puski Karimin luotaan.

»Mikä vittu sua vaivaa?» Karim sanoi, tuijotti häntä vihaisena pari sekuntia, kääntyi ympäri ja meni takaisin istumaan. Emelie laski Novan piirustuksen pöydälle. Karim vilkaisi sitä välinpitämättömästi.

»Sä olet lihonut. Et kai sä ole taas raskaana?»

Emelie pyyhkäisi kasvoilleen valahtaneen hiussuortuvan sivuun. Hän avasi suunsa, mutta kurkku tuntui kuivalta. Sitten kun hän olisi sanottavansa sanonut, hän ei olisi enää Karimin tyttöystävä, vaan vihollinen. Karimin maailma oli mustavalkoinen, eikä tehtyä saisi tekemättömäksi. Emelie selvitti kurkkuaan ja yritti pitää äänensä vakaana.

»En halua, että me ollaan enää yhdessä.»

Karim kohotti kulmakarvojaan ja raapi tummaa parransänkeään.

»Ja paskat.»

»Ei siitä tule mitään», Emelie sanoi. Hän selvitti jälleen kurkkuaan. »En jaksa enää.»

Karimin silmät kapenivat. Tuolinjalat raapivat lattiaa, kun hän nousi hitaasti pystyyn. Hän liikkuteli leukojaan ja asteli lähemmäs Emelietä.

»Luuletko muka, että sä voit siitä päättää?»

Karim oli melkein Emelien vierellä. Emelie terästäytyi.

»Älä viitsi...», hän kuiskasi. Hänen silmänsä täyttyivät kyynelistä, ja hän ummistti ne. Nielaisi. »Etkö voisi antaa minun vaan mennä? Saat tavata Novaa sitten kun pääset vapaaksi.»

»Oletko sä ruvennut käymään vieraisa?»

»En.»

Karim pysähtyi kymmenen sentin päähän Emeliestä. Hän nuuhkaisi ilmaa.

»Älä selitä, sä olet aina ollut surkea valehtelemaan. Oletko sä juossut ympäri kaupunkia levittämässä jalkojasi? Senkin tyhmä vitun huora.»

Emelie kääntyi ympäri ja kurotti kätensä kohti ovenkahvaa. Karim ehätti väliin ja tarttui häneen kiinni.

»Sä et pääse mihinkään pakoon. Jos mä saan selville, että sä olet jakanut pillua muille, mä tapan sut.»

Vartija kiskaisi oven auki. Karim hellitti otteensa ja nosti kädet tyynnyttelevästi eteensä. Emelie nykäisi käsivartensa pois ja hieroi rannettaan.

Karimin vihainen ääni täytti äkkiä koko pienen vierailuhuoneen.

»Mä tapan sut. Odota vaan. Saat vielä katua tätä!» hän mylvi.

Vartija tuli heidän väliinsä.

»Rauhoitu nyt.»

Karim tuijotti Emelietä vartijan olan yli. Hän perääntyi taemmas ja väläytti ivallisen hymyn.

OSA 1

Mekin olemme ihmisiä. Haluamme vain, että meitä rakastetaan omana itsenäamme. Toivottomuutemme ei kumpua tyhjästä. On hyvä, että teidän ei ole täytynyt kokea vastaavaa, mutta toivoisin että voisitte tuntea sympatiaa meitä kohtaan. Te kiusaatte ja nöyryytätte meitä. Kaikkialla. Teidän pitäisi sen sijaan miettiä, miksi meillä on tällaisia tunteita. Taustalla on yleensä tarina, joka on tuonut meidät tähän pisteeseen. Jos vain vaivautuisitte kuuntelemaan kertomuksiamme, saattaisitte suhtautua myötätuntoisemmin tilanteeseen, johon olemme loppujen lopuksi joutuneet vasten tahtoamme.

ANONYMI MIES

1

MONICA ZETTERLUNDIN PUISTON nurkassa kohoavan kuusen oksalla riippui liilanvärinen valoköynnös. Rikokomisario Vanessa Frankilla oli yllään tummansininen päällystakki ja sen alla tummat housut ja vastikään silitetty valkoinen paita.

Vanessa tunnusteli ikeniä kielellään. Ensimmäistä kertaa elämässään hän oli tehnyt uudenvuodenlupauksen: hän oli päättänyt lopettaa nuuskaamisen. Hän oli kuitenkin lykännyt nuuskalakon aloittamista koko talven. Nyt oli huhtikuun puoliväli. Lumet olivat sulaneet. Neljäkymmentäkahdeksan tuntia sitten hän oli heittänyt pois viimeisen nuuskamällin, ja vieroitusoireet tuntuivat syyhynä koko kehossa.

Valot paloivat edelleen Hassanin kännykkäliikkeessä, jossa myytiin nimestä huolimatta vaikka mitä muutakin.

Oveen kiinnitetty kello kilahti heleästi, ja Hassan hymyili nähdessään, että tulija oli Vanessa.

»Kas, itse konstaapeli», Hassan tervehti murteellisella ruotsillaan ja teki puolinaisen kumarruksen. »Toivottavasti et tullut ostamaan nuuskaa.»

»Älä viitsi, olen 43-vuotias. Anna yksi rasia.»

»Kaksi päivää sitten seisoi siinä samassa paikassa ja kielsit minua myymästä sinulle nuuskaa.»

»Joko myyt askin tai sitten ryöstän sinut.»

Hassan meni seisomaan nuuskakaapin eteen.

»Sähkötupakka ei ole yhtä vaarallista. Se vie ajatukset nuuskasta», hän sanoi ja osoitti edessään olevaa vitriiniä. »Olen vakavissani, Vanessa, sinä pakotit minut antamaan lupauksen. Aion pitää sen.»

Vanessa huokaisi ja oikaisi paidankaulustaan. Hän arvosti ihmisiä, jotka pitivät kiinni lupauksistaan.

»Niinpä niin, anna sellainen hiton sähkötupakka sitten. Varo muuten, ettet naarmuta liikkeesi lattiaa.»

Hassan katsoi Vanessa kysyvästi ja laski sitten katseen jalkoihinsa.

»Ai mitä?»

»Olet sen verran suoraselkäinen, että sinulla on pakko olla perseessä ainakin kahden metrin seiväs.»

Odengatanin kulmassa Vanessa pysähtyi, painoi sähkötupakan nappia, veti henkosen ja silmäili mietteliäänä kevätiltan hämärälle taivaalle nousevaa harmaata höyrypilveä. Hän käveli kohti Sveavägeniä. Ravintolat olivat avanneet terassinsa. Ihmiset istuivat huterien puupöytien ääressä ja särpivät olutta huopiin kääriytyneinä.

Vanessan elämä oli mullistusten kourissa. Hänen luonaan asunut 16-vuotias syyrialaista tyttö Nataša oli saanut joulukuussa puhelinoiton isältään. Isä oli selvinnyt sodasta elossa – pysyvästi vammautuneena mutta henki kuitenkin tallella. Joulupäivänä, kun lunta oli satanut taivaan täydeltä, Vanessa oli hyvästellyt Natašan kotitalonsa edessä ja jäänyt katsomaan loittonevaa taksia, joka oli kiihdyttänyt Surbrunnsgatania eteenpäin. Taksin jarruvalot olivat välähäneet. Vanessa oli hetken ajan ehtinyt toivoa, että Nataša hyppäisi auton kyydistä, nappaisi matkalaukkunsa mukaan, ryntäisi takaisin ja sanoisi, että koko juttu oli ollut pelkkä väärinkäsitys. Siitä oli neljä kuukautta, mutta yksinäisyys raastoi edelleen hänen sydäntään joka ikinen päivä.

Sveavägenillä parveili veteraaniautoja, joihin sulloutuneet nahkaliiveihin ja ruutupaitoihin pukeutuneet raggarit hoilot-

tivat täyteen ääneen Eddie Meduzaa ja Bruce Springsteeniä. Bensiini haisi. Näkyi etelävaltioiden lippuja. Ohiajavan valkoisen Chevroletin takapenkillä nuorukainen painoi kelmeät pakaransa sivuikkunaa vasten. Vanessa oli ajatellut kääntyä oikealle ja kävellä Vanadislundenin puiston läpi kohti kotia, mutta jalkakäytävän tukkeena oli valtavankokoinen rakennusteline. Hän ei halunnut mennä telineen alitse, sillä rakennelma näytti olevan romahtamisen partaalla. Niinpä hän ylitti Odenkatanin ja lähti kävelemään bussipysäkin vieritse kohti itää.

Ohittaessaan Storstad-baarin Vanessa näki tutun ihmisen – teatteriohjaaja Svante Lidénin. He olivat olleet naimisissa kaksitoista vuotta, kunnes oli käynyt ilmi, että Svante oli saattanut raskaaksi erään nuoren näyttelijättären. Vanessa ei antanut ilmeenkään värähtää, vaan jatkoi kävelyä. Hän ei ehtinyt edetä kuin pari metriä ennen kuin kuuli Svanten huikkaavan nimeään.

»Kai sitä voi sentään tervehtiä?»

Vanessa pyörähti kannoillaan. Svante riensi hänen luokseen ja laski käden kevyesti hänen olalleen.

»Etkö voisi istahtaa hetkeksi minun seuraani?»

Svante katsoi häntä anovasti. Vanessan vaihtoehtona oli mennä kotiin, heittäytyä sohvalle ja katsoa telkkarista Animal Planetia.

»Okei.»

Svante avasi baarin oven ja kysyi, mitä Vanessa halusi juoda. Vanessa pyysi gintonicin ja meni istumaan ikkunapöytänsä. Hän vilkaisi baaritiskin ja pöytien välistä tilaa, jossa huojuvat humalaiset yrittivät iskeä toisiaan.

Me ihmiset olemme pelkkiä värikkäisiin vaatteisiin verhoutuneita apinoita, Vanessa ajatteli. Sadan vuoden päästä kaikki tässä huoneessa olijat ovat kuolleita. Jokaisesta on jäljellä vain kahden metrin syvyydessä lahoava luuranko. Kukaan ei saa tietää, että vietimme nämä muutamat tunnit yhdessä. Ajatus tuntui masentavalta.

»Näytät suurenmoiselta», Svante sanoi ja asetti drinkkilasin pöytään heidän väliinsä.

Vanessa kohotti lasia.

»Sinä taas näytät siltä kuin olisit kuollut vuonna 2003.»

»Kippis sille», Svante totesi huolettomasti. »Miten on mennyt?»

Vanessa otti kulauksen juomastaan. Nyt kun hän keran oli tullut Svanten seuraan, hän voisi yhtä hyvin käyttäytyä ystävällisesti tätä kohtaan. Vanhojen aikojen kunniaksi. Hänestä oli kaikesta huolimatta mukava tavata Svantea.

Yhdessä vietettyjen vuosien aikana heidän suhteensa oli toiminut hyvin. Vanessa oli oppinut elämään sen tosi-seikan kanssa, että Svante oli yrittänyt hässiä kaikkea mikä liikkui. Häntä oli loukannut vain yksi asia: se, että Svante oli kieltänyt häneltä lapsen. Kun Vanessa oli jonkin aikaa ennen avioeroa tullut raskaaksi, Svante oli taivutellut hänet tekemään abortin. Nyt hänen oli liian myöhäistä hankkia lasta.

»Vaihdoin töitä.»

»Oletko lähtenyt poliisista?»

Vanessa pudisti päätään.

»Menin uudelle osastolle. Lopetin Novassa ja toimin nyt tutkijana NOA:n murharyhmässä.»

Hän työnsi yhden jääpaloista suuhunsa ja murskasi sen hampaillaan.

»Mitä teet siellä?»

Kaiuttimista kuului Billy Joelin *Piano Man*, ja Vanessan täytyi nojautua eteenpäin, jotta hänen äänensä kantaisi musiikin yli.

»Matkustan ympäri maata ja autan kollegoita murhatutkimuksissa.»

»Jonkinlainen veritekojen kauppamatkustaja siis. Siitä tulisi hyvä nimi leffalle. Töitä taitaa nykyään riittää, ainakin jos lehtiin on uskominen.»

Tunti ja kolme gintonicia myöhemmin Vanessa tunsi olevansa humalassa. Hän ei halunnut mennä kotiin. Svante oli monin tavoin paukapäinen ja oikea raukkamaisen lurjuksen perikuva, mutta Vanessa kuitenkin piti hänestä. He eivät olleet puhuneet sanaakaan Johanna Ekistä, näyttelijättärestä jonka kanssa Svante nykyään asui. Puhe ei ollut kääntynyt myöskään pariskunnan lapseen. Vanessa ei olisi halunnut pilata tunnelmaa, mutta lopulta hän ei voinut enää hillitä itseään.

Svante oli juuri kysymäisillään jotakin, kun Vanessa nosti kämmenen eteensä vaientaakseen hänet.

»Miten penskalla menee? Yksivuotiaalla siis, ei sillä hupakolla, jonka takia jätit minut.»

Svante avasi suunsa vastatakseen, mutta Vanessa ehti kysyä väliin: »Minkä nimen annoitte hänelle? Yasuragi Lidénkö?»

»Yasuragi? Tarkoitatko sitä kylpylää? Miksi me —»

»Löysin takintaskustasi hotellilaskun, joka oli päivätty yhdeksän kuukautta ennen kuin lapsi syntyi. Eikö teillä julkiksilla ole tapana nimetä jälkikasvunne sen paikan mukaan, missä hedelmäitys tapahtui?»

Svante raapi poskeaan.

»Myönnän, etten hoitanut asiaa erityisen tyylikkäästi», hän sanoi. »Olen todella pahoillani.»

He katsoivat toisiaan silmiin parin sekunnin ajan ennen kuin Vanessa heilautti väheksyvästi kättään.

»Älä suotta.»

Hän tarkasteli Svanten ruskeita silmiä ja kohotti sitten katseensa tämän harottavaan otsatukkaan. Hiukset näyttivät harmaantuneen sitten viime näkemän, ja nyt valtaosa kuontalosta olikin harmaata.

Vanessa antoi katseen laskeutua Svanten kookkaisiin käsiin ja sormien pureskeltuihin kynsiin.

Hän kaipasi Svanten huumorintajua. Suhteen tuomaa turvallisuuden tunnetta. Svanten tapaa purra alahuultaan,

kun hän luki lehdestä jotakin, mistä oli eri mieltä kirjoittajan kanssa. Sitä kuinka Svante oli ottanut hänet. Jämäkästi. Omistavasti. Mustasukkaisuutta, jota Svante ei ollut kyennyt peittämään huomattessaan, että Vanessa tunsi viehetyksensä muita miehiä kohtaan.

»Oletko onnellinen hänen kanssaan?»

Svante lepuutti leukaa kämmeneensä.

»Se on toisenlaista. Jollain tavalla helpompaa.»

»Täytyykö sinun olla noin hiton rehellinen?»

Takana istuva mies töytäisi Vanessa vahingossa selkään. Vanessa siirsi tuolinsa lähemmäs Svantea.

»Tiedätkö, mikä minua suututtaa eniten?» hän kysyi.

»En.»

»Se että teit minusta niin kliseemäisen.»

Svante kohotti kulmakarvojaan. Vanessa tarttui hänen käteensä ja siirsi sen avonaisen takkinsa alle rintojen päälle. Hän oli käynyt leikkauttamassa ne puoli vuotta aiemmin.

»Olen kuin mikäkin ikääntyvän petetyn naisen perikuva.»

Svante naurahti ja veti kätensä pois. Hän viivytteli kuitenkin sen verran, ettei Vanessa voinut olla huomaamatta sitä. Minkä ihmeen takia Vanessa tahtoi, että Svante haluaisi häntä? Miksi Svantella oli häneen sellainen vaikutus? Hän tuli hyvin toimeen yksinkin. Ei hän tarvinnut itselleen miestä. Svante oli oman valintansa tehnyt.

Halusiko hän kostaa Johannalle? Oliko vastaus niin yksinkertainen?

»Sano se», Vanessa totesi.

»Sano mitä?»

Vanessa nojautui eteenpäin ja tunsi Svanten käyttämän Fahrenheit-partaveden tuoksun nenässään.

»Että haluat minua edelleen.»

»KIRJA, JOKA ON PAKKO LUKEA. VIE MUKANAAN ENSIMMÄISELTÄ SIVULTA VIIMEISELLE ASTI.»

– CAMILLA LÄCKBERG

Nuori Emelie Rydén oli päättänyt erota vankilassa istuvasta ulkomaalaistaustaisesta miehestään. Miehen vankilaloman jälkeen Emelie löytyy kotoaan julmasti puukotettuna. Poliisi Vanessa Frankilla on kuitenkin aavistus, ettei ilmeinen ratkaisu osu oikeaan. Avukseen tutkinnassa hän saa entisen eliittisotilaan Nicolas Paredesin, johon hän oppi luottamaan Chileen liittyvää rikostapausta selvitellessään.

Feministisessä Ruotsissa leviää verkon kätköissä naisviha. Tähän yhteisöön kuuluvat miehet kokevat naisten hyljeksvän heitä ja käyttävät itsestään nimeä *incel*, joka viittaa vastentahtoiseen selibaattiin. Kun katkeruus muuttuu toiminnaksi, on monen henki vaarassa.

9 789510 451311

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-45131-1